

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.] Virksomheder, hvis samlede tyske Omsætning ikke har overstegtet 10 000 Kr., ligesom man undtager alle Leverandører, der maa antages ikke at have været klar over Leverancens Formaal.

I Forslaget § 4 omhandles de Firmaer, der har solgt egentlige Handelsvarer til Tyskerne, og den Fortjeneste, man tillader disse Virksomheder at beholde, varierer efter tilsvarende Kriterier som for Industri-virksomhedernes Vedkommende fra 0 til $\frac{1}{4}$ af den inden for den paagældende Branche sædvanlige Nettofortjeneste. Ogsaa her undtager man Virksomheder, hvis samlede tyske Omsætning ikke har overstegtet 10 000 Kr., samt Underleverandører, der ikke har været klar over Leverancens Formaal. Bestemmelserne om Handelsfirmaer anvendes ligeledes ifølge § 5 paa Virksomheder, som har udført Transport af Personer eller Gods, eller som har paataget sig Speditions-, Lastnings- eller Losningsarbejde for Tyskerne. I Bemærkningerne til Paragraffen er nærmere redegjort for Begrundelsen for, at man fra Bestemmelserne har undtaget Transporter, for hvilke Fragtraterne har været fastsat eller godkendt af Fragtnævnet.

I § 6 omhandles de Virksomheder, der har udlejet Maskiner, Entreprenørmateriel, Køretøjer, Heste o. s. v. til Tyskerne. Da Forholdene i disse Tilfælde er saa uensartede, har man ikke foreslaaet nogen obligatorisk Tilbagebetalingspligt, men foreslaar, at der tillægges Revisionsudvalget Bemyndigelse til i de Tilfælde, hvor det findes rimeligt, at kræve Tilbagebetaling af den ved Arbejdet for Tyskerne oppebaarne Indtægt, som overstiger, hvad der i det enkelte Tilfælde maa anses for passende.

§ 7 omhandler dem, der har virket som Agent, Formidler, Financier, Hverver af Arbejdskraft el. lign. for tyske Ordregivere, og man foreslaar, at disse Personer som Hovedregel skal tilbagebetale den Del af deres Fortjeneste paa Tyskerne, der overstiger 8 000 Kr. aarlig.

§ 8 er, som jeg nævnte i Begyndelsen af mine Bemærkninger, en Opsamlingsparagraf, der omfatter alle, som i øvrigt har haft økonomiske Mellemværender med Tyskerne. Heller ikke her har man foreslaaet nogen absolut Tilbagebetalingspligt, men Adgangen til at kræve Tilbagebetaling er fakultativ, og Revisionsudvalget kan kræve tilbagebetalt den Del af Indtægten paa Tyskerne, der ligger ud over, hvad der i det enkelte Tilfælde maa anses for passende.

I § 9 omhandles endelig Personer, der som Medlem af Bestyrelser, Aktionærer, Direktører el. lign. har haft ekstraordinært store Indtægter fra Virksomheder, der har arbejdet for Tyskerne, og man foreslaar, at disse skal tilbagebetale den Del af deres Indtægt, der overstiger deres gennemsnitlige skattepligtige Indtægt i Aarene 1937—39.

§ 10 behandler de Firmaer, hvis Regnskaber ikke er i en saadan Orden, at de i de foregaaende Paragraffer givne Regler kan bringes til Anvendelse, og det foreslaas, at Revisionsudvalget i disse Tilfælde kan forlange tilbagebetalt et skønsomt anslaaet Beløb.

Med Hensyn til Bestemmelserne i § 11 vil jeg gerne sige, at denne Paragraf er drøftet med Skattemyndighederne og har faaet deres Tilslutning. Det er rene Hensigtsmæssighedshensyn, der ligger bag Bestemmelserne. Afgørelsen af, hvilke Beløb der i de enkelte Tilfælde skal tilbagebetales, foreslaas henlagt til Revisionsudvalget for tyske Betalinger, idet dette er fundet at ville give den enkleste Administration. Revisionsudvalgets Afgørelser i Henhold til Loven kan indannes for et særligt Ankenavn, hvis Afgørelser er endelige.

Med Hensyn til Bestemmelserne i Lovforslaget om Avancebegrænsning — altsaa det andet Lovforslag — skal jeg bemærke, at Lovforslaget er opbygget efter samme Princip som Lovforslaget om Tilbagebetaling af Fortjeneste, men Reglerne og Behandlingen er forskellig.

§ 2 omhandler saaledes Industri- og Haandværksleverancerne, for hvilke Hovedregelen er den, at den Nettofortjeneste, der ligger over 4 pCt. af Kostprisen, skal betales tilbage til Statskassen. Af praktiske Grunde undtager man Virksomheder, hvis samlede tyske Omsætning ikke har overstegtet 50 000 Kr., samt Underleverandører, der ikke har været klar over Leverancens Formaal.

§ 3 angaar Handelsvirksomhederne, for hvilke Hovedregelen er den, at de skal tilbagebetale den Del af deres Fortjeneste paa Omsætningen med Tyskerne, der overstiger 60 pCt. af den inden for vedkommende Branche sædvanlige Nettofortjeneste. Ogsaa her undtager man Omsætninger under 50 000 Kr. og godtroende Underleverandører. Endvidere foreslaar man, at Bestemmelserne ikke skal komme til Anvendelse paa Leverancer af Landbrugsprodukter, Fisk og Frugt, der har fundet Sted gennem Landbrugsministeriet eller Landbrugsministeriets Eksportudvalg, medmindre den der-